

★ авантуре Кејти Казу

Само не ја

Написала Ненси Крулик

Илустровали Џон и Венди

alnari
PUBLISHING

Београд, 2008.

Прво поглавље

„Ухватићу је, ухватићу је!“

Лопта за рагби летела је право према Кејти Керу. Потрчала је ка њој, испружила руке и... уф! Потпуно ју је промашила.

„Опет си склонила поглед с лопте“, повикао је Кејтин најбољи друг, Џереми Фокс, и дотрчао до ње. Наместио је танки, жичани оквир наочара на носу и прошао рукама кроз своју коврцаву смеђу косу.

„Знам“, једноставно је одговорила Кејти. Шта је друго могла да каже?

„Кејти, не могу да верујем да си то урадила!“ довикнуо је Кевин Камилери преко

пола терена. „Изгубили смо утакмицу због тебе.“

Баш тада је Џорџ Бренан дојурио са друге стране игралишта. Имао је велики осмех на лицу. Кејти се намрштила. Наравно да је Џорџ био весео. Његов тим управо је победио захваљујући томе што се Кејти спетљала.

„Немој да вичеш на наше тајно оружје!“ Џорџ је рекао Кевину.

„Тајно оружје? Мора да се шалиш?“ упитао је Кевин. „Тајно оружје ти помаже да *добijeш* утакмицу, Џорџе, а не да је изгубиш!“

„Управо тако!“ сложио се Џорџ. „Кејти је тајно оружје *нашег* тима.“

Кејти је чврсто затворила очи. Није желела да је Џорџ види како плаче.

„Заборави на Џорџа“, шапнуо јој је Цереми. „Не може а да не буде зао. Просто се такав родио.“

Кејти је покушала да се насмеши. „Ваљда...“ рекла је.

Међутим, Кејти заправо није била сигурна зашто је Џорџ зао према свима из

трећег један. Већина новајлија покушавала је да стекне пријатеље, али не и Џорџ. Он се трудио да стекне непријатеље.

Баш тада, Кејтина најбоља другарица, Сузан Лок, дотрчала је до њих са другог краја терена. „Хајде да се мало играмо на

пењалицама“, предложила је Церемију и Кејти и одвукла их од Џорџа. „Могу да се опкладим да ћу успети да висим наопачке дупло дуже него ви!“

Кејти је запрепашћено посматрала Сузан. Њена другарица носила је сукњу. „Висићеш наопачке у *томе*?“ упитала је Кејти.

„Па, да!“ рекла је Сузан и навукла сукњу до пупка.

Кејти је отворила уста у чуду.

Цереми је поцрвенео.

„У реду је, људи!“ насмејала се Сузан. „Погледајте! Носим шортс испод. Тако могу да обучем сукњу, али и да се играм.“

Кејти се насмејала. Само Сузан може да пронађе начин да у исто време буде лепа и да виси наглавачке на игралишту.

„Океј! Ко задњи стигне до пењалице – магарац“, повикала је Кејти и потрчала.

Сузан и Цереми јурнули су за њом. Кејти је држала предност, али не дуго. Цереми је био најбржи у разреду. Брзо се нашао поред Кејти, која је дубоко удахнула. Трчала је

брже него икад, али опет не довољно брзо. Цереми је муњевито преузео вођство.

Кејти се намрштила. Па, макар је била бржа од Сузан. Кејти се осврнула како би проценила колико је тачно удаљена од Сузан и... Пљас!

Угазила је право у велику, мокру бару. Густо, смеђе блато заплъуснуло ју је целу. Престала је да трчи и погледала у своје фармерке.

„О, не!“ повикала је. „Каква флека!“

Keјти се није шалила. Била је скроз флекава. Блатњави трагови прекривали су јој читаве фармерке. Њене *омиљене* фармерке – оне са везеним плаво-ружичастим цветовима.

Да је била у првом разреду, лако је могла да се пресвуче. Али, сад је већ трећакиња, а у трећем разреду више нико не држи резервну одећу у ормарићу. То је било за клинце. Кејти ће морати да остатак дана проведе у блатњавим фармеркама.

„Добар потез, Керуова!“ довикнуо јој је Џорџ. „Погледајте, чудовиште од блата залутало је на игралиште!“

Џорџ је испружио руке и ходао по терену глумећи Франкенштајна. Остала деца су се смејала.

Keјти је пожелела да заплаче. Ово јој је био најгори велики одмор у животу. Зажелела је да чује звоно и да се сви врате у учионицу. Чак је и присуствовање часу било боље од овога.

„Џорџе, одлази, или ћу да те тужим!“ упозорила га је Сузан кад је дотрчала да помогне другарици.

Џорџово округло, дебелушкасто лице развукло се у широки осмех: „Ала сам се уплашијооо!“ насмејао се и претварао се да дрхти од страха.

„Шта ће *глупава* учитељица да ради? Да позове моју маму?“

Кејти и Сузан зуриле су изненађено у Џорџа. Управо се ругао њиховој учитељици, госпођи Деркман, и то врло гласно. Изгледа да га није било брига ни то што би она могла да телефонира његовој мами.

Пре него што су Кејти и Сузан успеле да одговоре Џорџу, огласило се школско звоно.

Ух. Велики одмор се завршио. Било је време да се врате на час. Кејти је било веома драго. Рукама је обрисала блато, а затим појурила да стане у ред.

„Јеси ли добро?“ шапнуо јој је Џереми.

„Ваљда“, одговорила је Кејти.

„Џорџ је кретен, знаш то...“

Keјти је климнула главом. Али Џорџ неће престати да је зове „чудовиште од блата“ само због што је била свесна да је он кретен. Вероватно ће се тако забављати читав дан, осим ако...

Keјти тог поподнева није могла да престане да прижељкује да се нешто непријатно деси неком другом, кога би онда Џорџ могао да задиркује уместо ње.

Друго поглавље

„Ово је за тебе“, Кевин је шапнуо Кејти. Додао јој је цедуљу. Био је то испреса-вијани комадић светлоплавог папира. Кејти је знала да је у питању порука коју јој је послала Сузан. Њене цедуље увек су тако изгледале.

„Уколико имаш одговор, сама га по-шаљи“, упозорио је Кевин. „Не желим да се поново увалим у невољу.“

Кејти је разумела. Кевин је седео у клупи која се налазила између Кејтине и Сузанине. Увек је морао да преноси поруке од једне

